

SPELING VAN HET LOT

SPELING VAN
HET LOT

Stephanie Laurens

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

© 2012 Savdek Management Proprietary Ltd.
Oorspronkelijke titel: *The Capture of the Earl of Glencaire*
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: b'lj Barbara
Omslagbeeld: Richard Jenkins Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wöhrmann B.V., Zutphen

ISBN 978 94 027 2120 1
NUR 342
Eerste druk februari 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

1 juni 1829

Cavendish House, Londen

‘O. Mijn. God.’ Angelica Rosalind Cynster stond bij een muur in de salon van Lady Cavendish met haar rug naar de babbelende gasten toe naar de lange ramen te staren die uitzicht boden op de donkere tuin. Daarin was de reflectie te zien van een heer die vanaf de andere kant van de ruimte zijn ogen strak op haar gericht hield.

Een klein halfuur geleden had ze voor het eerst zijn verontrustende blik gevoeld. Hij had haar gadegeslagen terwijl ze walste en met anderen stond te lachen en te babbelen, maar hoe discreet ze ook naar hem had gezocht, hij had zich niet laten zien. Tot haar ergernis. Toen de muzikanten een pauze namen, liep ze de ruimte door, bewoog zich van groepje naar groepje, maakte hier en daar een praatje en bleef in beweging tot ze hem in zicht had.

Met grote ogen vol ongeloof fluisterde ze: ‘Hij is het!’

Haar nauw verhulde opwindning trok de aandacht van haar nicht Henrietta, die op dat moment naast haar stond. Angelica schudde snel haar hoofd, waarna Henrietta afgeleid werd door een van de andere mensen in het groepje, en Angelica haar blik weer vastklonk aan de fascinerendste man die ze ooit had gezien.

Ze beschouwde zichzelf als zeer bedreven in de kunst van het inschatten van mannen. Al van jongs af aan was ze zich ervan bewust dat zij de ‘ander’ waren. Ze had hen nauwlettend geobserveerd en gaandeweg hun kenmerken en gebreken scherp in kaart gebracht. Waar het op mannen aankwam, hanteerde ze bijzonder hoge maatstaven.

Wat zijn uiterlijk betrof stak de heer aan de andere kant van de ruimte iedereen de loef af.

Hij stond bij nog zes anderen, die ze allemaal bij naam kende. Hem kende ze echter niet. Ze had hem nog nooit ontmoet, had hem zelfs nog nooit gezien. Anders zou ze hebben geweten, zoals ze nu wist, dat hij degene was: de man op wie ze had gewacht.

Ze was er altijd van overtuigd geweest dat ze haar held, de man die voorbestemd was haar echtgenoot te worden, zou herkennen zodra ze hem zag. Ze had niet verwacht dat ze hem voor het eerst via een reflectie in een drukke ruimte zou zien, maar het resultaat was hetzelfde: ze wist dat hij het was.

De talisman die The Lady, een Schotse godin, aan de meisjes Cynster had gegeven om hen te helpen hun ware liefde te vinden, was van Angelica's oudste zus, Heather, naar haar middelste zus, Eliza, gegaan. Eliza had toen ze met haar nieuwe verloofde terugkeerde naar Londen de ketting aan Angelica gegeven, de volgende in de rij. De mysterieuze eeuwenoude talisman, gemaakt van gouden schakels en amethisten kralen en voorzien van een hanger van rozenkwarts, hing nu onder Angelica's modieuze omslagdoek en kraag. Ze voelde de schakels en kralen tegen haar huid, de kristallen hanger tussen haar borsten.

Drie avonden eerder had ze besloten dat zij nu aan de beurt was, en gewapend met de ketting, haar instincten en haar vastberadenheid was ze een intensieve speurtocht begonnen naar haar held. Ze was vanavond naar dit feest gekomen, een gelegenheid waar de bovenlaag van de adellijke kringen zich verzamelde, om alle potentiële huwelijkskandidaten die Lady Cavendish in haar uitgebreide kennissenkring had uitvoerig te bestuderen.

De talisman had zijn werk gedaan voor Heather, die nu verloofd was met Breckenridge, en had Eliza en Jeremy Carling bij elkaar gebracht. Angelica had weliswaar gehoopt dat hij ook haar geluk zou brengen, maar ze had niet zo snel al resultaat verwacht.

Hoe dan ook, nu ze haar held in zicht had, wilde ze geen minuut verspillen.

Vanuit zijn positie aan de andere kant van de ruimte kon hij niet zien dat ze hem bestudeerde. Haar blik bleef bij zijn reflectie hangen; ze verslond hem met haar ogen.

Hij was adembenemend, imposant, en torende een kop boven de mannen om hem heen uit, terwijl die geen van allen klein te noemen waren. Elegant gekleed in een zwarte jas, een smetteloos wit overhemd met een witte cravate en een zwarte broek, leek alles aan hem, van zijn brede schouders tot zijn lange benen, in perfecte proportie met zijn lengte.

Zijn haar was zo donker dat het bijna zwart leek. Het was steil, halflang, maar modieus gekapt met quasirommelige lokken. Ze probeerde zijn gezicht te bekijken, maar de weerspiegeling was daar niet gedetailleerd genoeg voor. Het enige wat ze kon zien, was dat hij scherpe, enigszins strenge trekken had. Met zijn brede voorhoofd, scherpe neus en vierkante kin had hij het uiterlijk van een aristocraat. Dat soort gebeeldhouwde, onderkoeld mooie gezichten zag je alleen maar in adellijke kringen.

Haar hart bonsde beduidend harder. Vol verwachting.

Goed, ze had hem gevonden. Wat nu?

Als het ook maar enigszins acceptabel was geweest, zou ze dwars door de kamer op hem af zijn gelopen om zich aan hem voor te stellen, maar dat was zelfs haar wat te vrijpostig. Maar anderzijds, als hij na ruim een halfuur staren naar haar nog geen aanstalten had gemaakt haar te benaderen, was hij waarschijnlijk niet van plan dat alsnog te doen. Niet vanavond in elk geval.

En dat beviel haar niet.

Ze bekeek de mannen die om hem heen stonden. Hij had vooral naar het gesprek geluisterd en er niet erg actief aan deelgenomen. Het was net alsof hij de interactie met de andere heren al-

leen maar gebruikte om zijn belangstelling voor haar te camoufleren.

Een van de mannen hief in een groet zijn hand en liep van het groepje weg.

Angelica glimlachte. Zonder een woord te zeggen verliet ze Henrietta's zijde, om dwars door de menigte heen naar de andere kant van de salon te schrijden.

Ze pakte de Eerbiedwaardige Theodore Curtis bij de mouw, net voordat hij kans zag zich bij een groepje jongedames en enkele heren te voegen. Hij draaide zich om en glimlachte. 'Angelica! Waar had jij je verstopt?'

Ze gebaarde naar de ramen. 'Kom even mee. Theo, wie is die man in dat groepje waar je net van wegliep? Die lange man die ik nog nooit heb ontmoet.'

Theo, een familievriend die haar te goed kende om illusies te koesteren over de kansen die hij bij haar maakte, grinnikte. 'Ik heb hem gezegd dat het niet lang zou duren voor de jongedames hem zouden opmerken en als vliegen op de stroop op hem af zouden komen.'

Angelica speelde het spelletje mee en trok een pruillip. 'Plaag me niet zo. Wie is hij?'

Theo grijnsde. 'Debenham. Dat is burggraaf Debenham.'

'En hij is...?' vroeg ze, vissend naar meer informatie.

'Een vermogende kerel. Ik ken hem al jaren. Hij is net zo oud als ik, kwam in dezelfde tijd als ik naar de stad, zelfde interesses, je weet wel. Zijn landgoed ligt ergens bij Peterborough in de buurt, maar hij heeft zich zo'n vier jaar niet in de *ton* laten zien. Hij is weggegaan om familiezaken en kwesties rond het landgoed te regelen, en bezoekt pas sinds kort weer de salons en balzalen.'

'Hmm. Er is dus geen enkele reden waarom je hem niet aan me zou kunnen voorstellen?'

Nog steeds grijnzend haalde Theo zijn schouders op. ‘Als je wilt.’

‘Ik wil.’ Angelica pakte zijn arm en draaide hem naar Debenham, haar held, toe. ‘Ik beloof je dat ik iets voor je terug zal doen wanneer je weer eens een lieve jongedame een rad voor ogen wilt draaien.’

Theo lachte. ‘Daar hou ik je aan.’ Hij legde zijn hand op de hand waarmee ze zijn arm vasthad en leidde haar door de menigte.

Terwijl ze de verschillende groepjes passeerden, knikten en glimlachten, en alleen maar bleven staan als het niet anders kon, maakte Angelica snel de inventaris van haar verschijning op. Ze controleerde of haar lichte blauwgroene zijden jurk recht hing, of de kanten fichu, de omslagkraag die het lage décolleté van de jurk gedeeltelijk opvulde, goed zat en de ketting verborgen hield, en stond even stil om haar blauwgroene stola met de zilveren borduursels eleganter over haar ellebogen te draperen. Ze had besloten geen handtasje of waaier mee te nemen, dan had ze ook niets om aan te friemelen.

Haar kapsel durfde ze niet aan te raken. De lange goudroden lokken waren in een gecompliceerde knot opgestoken en vastgezet met talloze spelden en met parels ingelegde kammen; ze wist uit ervaring dat de hele toestand al bij de minste trilling zou kunnen instorten. Hoewel geen enkele heer ooit bezwaar had gemaakt tegen haar transformatie tot een aangeklede versie van Venus die oprees uit de golven, was dat niet hoe ze haar held voor het eerst onder ogen wilde komen.

Hij wist dat ze eraan kwam; ze ving tussen de mensen door een glimp van zijn gezicht op. Zijn ogen waren nog steeds op haar gericht, maar zelfs nu ze dichterbij was kon ze aan zijn gezichtsuitdrukking niet zien wat er door hem heen ging.

Theo wurmde zich langs het laatste paar schouders, trok haar met zich mee naar het groepje en stelde haar met veel gevoel voor drama voor. ‘Hé-ho! Kijk eens wie ik heb gevonden.’

‘Miss Cynster!’ klonk het op aangenaam verraste toon uit verschillende herenkelen.

‘Nee maar, zulke prachtige, modieuze dames zijn altijd welkom; dat is bekend.’ Millington maakte een buiging, net als alle andere mannen in de groep, op één na.

Na de mannen teruggegroet te hebben, draaide Angelica zich naar Debenham toe; Theo had ervoor gezorgd dat ze vlak bij hem terecht was gekomen toen ze zich bij de groep voegden. Ze sloeg haar ogen naar hem op en bestudeerde gretig zijn gezicht.

Ze hoorde Theo zeggen: ‘Debenham, ouwe jongen, ik stel je graag voor aan de Eerbiedwaardige Angelica Cynster. Miss Cynster – burggraaf Debenham.’

Verder hoorde ze amper nog wat, zozeer was ze betoverd door de grote, mooi gevormde en stormachtig groengrijze ogen met de lome oogleden. Die ogen hypnotiseerden haar; vanuit hun diepten staarden haar een taxerende scherpzinnigheid en een koel, nuchter cynisme tegemoet.

Haar held bleef haar koeltjes opnemen, en uit niets kon ze opmaken of hij nu wel of niet onder de indruk was van wat hij zag.

Dat laatste haalde haar met een schok uit haar mijmeringen. Met licht omhoogkrullende mondhoeken, haar ogen nog altijd strak op hem gericht, boog ze haar hoofd. ‘Ik geloof niet dat wij elkaar eerder ontmoet hebben, *my lord*.’ Ze stak haar hand uit.

De onaangedane rechte lijn die zijn lippen vormden ontspande zich niet noemenswaardig. Hij haalde een hand van de zilveren kop van een wandelstok – die haar tot dan toe nog helemaal niet was opgevallen – en pakte haar vingers vast.

Hij had een onderkoelde grip, hoewel niet onpersoonlijk, maar toch iets te ferm om alledaags te zijn. Diep vanbinnen voelde ze iets trillen. Ze bleef hem in de ogen kijken, liet de onverwachte sensatie op zich inwerken en had sterk de indruk dat hij haar hand niet wilde loslaten. Met plots een drukkend gevoel op de borst maakte ze een kniebuiging.

Ongehinderd door de wandelstok maakte hij een vloeiende buiging en daarbij hield hij zijn onrustwekkende ogen onafgebroken op haar gericht. ‘Miss Cynster, het is me een genoeg kennis met u te maken.’

Zijn stem was zo diep dat ze de klanken door zich heen voelde gaan, waarna ze zich als sensueel tastende vingertoppen over haar ruggengraat bewogen.

In combinatie met het effect van de koele hand die haar vingers nog steeds vasthield, bezorgde zijn stem haar een warm gevoel onder de huid en een wellustige hitte in haar onderbuik. Ook van dichtbij bezat hij een onmiskenbare sensuele kracht, alsof hij een of andere basale mannelijke verleidelijkheid uitstraalde die alleen maar voor haar bedoeld was...

Lieve hemel.

Ze onderdrukte de neiging zichzelf koelte toe te wuiven. Even kwam ze in de verleiding om Lady Cavendish op dat moment al te bedanken, maar in plaats daarvan herpakte ze zich en trok haar vingers langzaam tussen de zijne vandaan. Hij liet het toe, maar ze was zich er scherp van bewust dat hij besloten had haar los te laten. Ze raakte even gealarmeerd, maar ze vertikte het om te gaan denken dat hij voor haar misschien wat te hooggegrepen was. Hij was de man van haar dromen, dus moest ze zelfvertrouwen uitstralen en doorzetten. Ze ademde diep in en zei: ‘Ik begrijp dat u pas sinds kort weer in Londen bent, *my lord*.’

Terwijl ze dat zei draaide ze zich nog meer naar hem toe, en weg van de groep, zodat hij alleen nog maar naar haar kon kijken. Ze maakten nog steeds deel uit van het groepje, maar zo hadden ze iets meer privacy, terwijl de anderen zich met elkaar vermaakten. Theo begreep de hint en vroeg Millingham naar de landerijen die hij onlangs had aangeschaft.

Ondertussen bleef Debenham haar aankijken, zijn blik groten-

deels verborgen achter zijn zwaar geloken oogleden met de lange, dichte wimpers. ‘Ik ben vorige week teruggekomen. Debenham Hall is hier vlakbij, in Cambridgeshire, maar ik ben voor zaken een paar jaar weg geweest.’

Met haar hoofd schuin bestudeerde ze openlijk zijn gezicht, en in haar ogen waren de – impertinente en ongepaste – vragen te zien die haar op de tong brandden...

Zijn mondhoeken gingen omhoog; het was niet echt een lach, maar eerder een gebaar waarmee hij aangaf dat hij begreep wat ze bedoelde. ‘Ik heb mijn landerijen bestierd. Ik neem mijn verantwoordelijkheden erg serieus.’

Ondanks zijn lichtvoetige, ietwat lijzige toon twijfelde ze er niet aan dat hij de waarheid sprak. ‘Doen uw landerijen het nu dan zo goed dat u ze niet meer in de gaten hoeft te houden en dus wat vertier in de stad kunt komen zoeken?’

Opnieuw staaarde hij haar aan alsof hij met zijn vreemde ogen dwars door haar wereldse masker van zelfvertrouwen heen kon kijken. Devil Cynster, Angelica’s neef, en zijn moeder, Helena, hadden allebei lichtgroene ogen, en ook zij hadden een doordringende blik. Maar Debenhams ogen waren nog lichter – een veranderlijk grijs met bleekgroene spikkels – en wat Angelica betrof was zijn blik nog veel scherper.

‘Dat zou je kunnen zeggen,’ antwoordde hij uiteindelijk. ‘Maar de onopgesmukte waarheid is dat ik weer in Londen ben om redenen die de meeste heren van mijn leeftijd ertoe drijven de balzalen waar de *ton* zich verzamelt af te lopen.’

Ze sperde haar ogen even wijd open. ‘U bent op zoek naar een echtgenote?’ Het was een choquerend ongepaste vraag, maar ze moest het antwoord gewoon weten.

Zijn mondhoeken gingen opnieuw omhoog, iets verder deze keer. ‘Inderdaad.’ Hij bleef haar blik vasthouden met de zijne. ‘Zoals ik al

zei: dat is de belangrijkste reden om terug te keren naar de hoofdstad en de *ton*.’

Door de drukte om hen heen stonden ze op slechts enkele centimeters afstand van elkaar, en doordat hij zo lang was, en zij niet, was ze gedwongen omhoog te kijken, en hij omlaag. Ondanks de nabijheid van de andere mannen stonden ze uitzonderlijk dicht bij elkaar, bijna intiem.

De kracht die van zijn grote lichaam af straalde, hoe elegant verpakt in avondkleding ook, overspoelde haar zintuigen. Een bepaalde warmte verleidde haar om nog dichterbij hem te gaan staan, alsof hij haar met zijn nabijheid naar zich toe lokte.

Hoe langer ze in zijn ogen staarde...

‘Angelica! Ik dacht al dat ik je had zien lopen.’

Met knipperende ogen draaide ze zich om, en daar stond Millicent Attenwell haar glimlachend aan te kijken, terwijl Claire, de zus van Millicent, zich aan Debenhams andere zijde opdrong.

‘Ach hemel, het is nog maar pas juni, en deze evenementen zijn nu al zo vreselijk druk, vind je niet?’ Claire wierp een onderzoekende blik op Debenhams gezicht en zei met een bedeesd glimlachje: ‘Ik meen dat wij elkaar nog niet eerder hebben ontmoet, *sir*.’

Theo keek Angelica even aan en kwam direct in actie. Hij stelde Millicent en Claire voor, waarna hij hetzelfde moest doen voor Julia Quigley en Serena Mills, die zich snel bij het almaar uitdijende groepje hadden aangesloten toen ze zagen dat de gezusters Attenwell een adembenemend knappe nieuwe heer hadden gevonden.

Hoewel Angelica niet blij was met de onderbreking, maakte ze van de gelegenheid gebruik om haar oververhitte zintuigen tot bedaren te brengen en haar verstand weer te vinden, aangezien dat leek te zijn verdwenen door de aanblik van Debenhams veel te knappe gezicht, betoverende ogen en verontrustend verleidelijke lichaam. Dit was een geheel nieuwe ervaring voor haar. Ze was nog nooit eerder

zo euforisch geweest. En ze had zichzelf ook nog nooit zo in de ogen van een man verloren.

Toegegeven: hij was haar held, en dat zou het grote effect dat hij op haar had verklaren. Desalniettemin was het zorgwekkend dat hij zo moeiteloos haar zintuigen en haar verstand wist te beheersen.

Het gesprek werd overgenomen door Millicent, Claire, Julia en Serena, die geanimeerd charmant stonden te doen, hun heldere ogen keer op keer naar Debenham lieten gaan en duidelijk hun best deden hem te vermaken. Hij schonk hun een beleefde hoeveelheid aandacht, maar ging nergens op in.

Angelica wierp een blik op zijn gezicht. Hij keek op hetzelfde moment wat omlaag, en hun ogen klonken zich aan elkaar vast.

Er ging een hartslag voorbij.

Ze hapte even naar adem en keek weg – naar Julia, die een of ander spannend verhaal stond te vertellen.

Debenham bleef nog een poosje naar haar kijken, waarna hij zijn blik ook op Julia richtte en tegelijkertijd iets dichterbij Angelica kwam staan.

Haar hart sloeg over en begon te bonzen.

Hij voelde het ook, ze wist het. Hij was net zo geïntrigeerd door wat er tussen hen gebeurde als zij.

Alles goed en wel, maar hoe kon ze daar het best gebruik van maken? Hoe kon ze ervoor zorgen dat ze de kans kregen om dit verder te onderzoeken?

Een verborgen violist testte zijn snaren.

‘Eindelijk!’ Millicent begon nog net niet op en neer te springen. ‘We gaan weer dansen,’ kirkte ze, terwijl ze Debenham met glanzende ogen schaamteloos smeekte haar ten dans te vragen.

Voordat Angelica kans zag te reageren, bracht hij zijn stok wat naar voren, waarna hij er wat zwaarder op steunde.

Millicent zag het en realiseerde zich dat ze hem niet kon dwingen

een verklaring te geven voor het mankement dat hem ervan weerhield te dansen. Met onverminderd enthousiasme richtte ze haar aanmoedigende blik op Millingham.

Die de aanmoediging ter harte nam en haar de hand reikte.

De andere heren deden ook hun plicht en vroegen de dames naast hen ten dans. Claire, Julia en Serena accepteerden het dat Debenham niet over de dansvloer zou zwieren en aanvaardden de verzoeken, waarna de groep uit elkaar viel en Angelica tussen Debenham en Theo en met haar gezicht naar Giles Ribbenthorpe gekeerd achterbleef. Theo keek haar aan, glimlachte en salueerde voor haar, boog zijn hoofd even voor Debenham en Ribbenthorpe en ging toen op in de menigte.

Ribbenthorpe, die net als iedere andere man prima in staat was de tekenen te zien, trok toch een wenkbrauw op en vroeg haar glimlachend: ‘Wilt u dansen, Miss Cynster?’

‘Dank u voor de uitnodiging, Ribbenthorpe, maar ik denk dat ik deze set aan me voorbij laat gaan. Maar Lady Cavendish zou u ongetwijfeld graag op de dansvloer ontmoeten, en Jennifer Selkirk’ – ze gebaarde met haar hoofd in de richting van een jonge brunette die naast haar draak van een moeder stond – ‘zou een redding goed kunnen gebruiken. Ik stel voor dat u zich opoffert.’

Ribbenthorpe draaide zich om, bekeek de dames Selkirk even, lachte, maakte een buiging en liep glimlachend weg. Angelica was blij dat hij gehoor gaf aan haar suggestie en Jennifer naar de dansvloer bracht.

Toen ze eindelijk alleen was met Debenham, liet ze alle schijn van acceptabele sociale afstand varen en richtte nadrukkelijk haar blik op zijn wandelstok.

Hij aarzelde even, maar zei toen toch: ‘Een oude verwonding, al opgelopen vóór de eerste keer dat ik naar de stad kwam. Ik kan lopen, maar dansen is te risicovol. Mijn knie zou het opeens kunnen begeven.’

‘Dus u hebt nog nooit geweld?’ Ze was dol op walsen, maar als hij haar held was...

‘Jawel. Ik heb het wel geleerd en het voor mijn ongeluk ook gedaan op een aantal plattelandsbals, maar sinds het ongeluk heb ik niet meer geweld.’

‘Ik begrijp het.’ Die teleurstelling latend voor wat hij was, ging ze over op urgentere zaken. ‘Als u dan niet bij Almack’s of elders over de dansvloeren hebt gezwierd, wat hebt u dan wel ondernomen in uw zoektocht naar een bruid? U bent moeilijk over het hoofd te zien, maar toch waren zowel Millicent en haar gezelschap als ik tot vanavond niet op de hoogte van uw bestaan. Het zou me verrassen als u de afgelopen week enig groot evenement hebt bijgewoond.’

Opnieuw staaarde hij haar doordringend aan, alsof hij probeerde in te schatten wat hij haar wel of niet zou kunnen vertellen.

Ze bracht haar kin omhoog. ‘Laat me raden: u hebt in een of ander gokhol gezeten, of u bent aan de boemel geweest met vrienden.’

Er verscheen een wrang, maar geamuseerd glimlachje op zijn gezicht. ‘Helaas niet. Maar als u het graag wilt weten: ik ben een paar dagen bezig geweest met de herinrichting van wat kamers in mijn huis hier in Londen. Daarna ben ik eerst naar de clubs gegaan, dat zal u niet verrassen. Aangezien ik zo lang weg ben geweest, waren mijn bezoeken daar... onverwacht, maar het was fijn om te merken dat veel mensen zich mij nog herinnerden.’ Hij zweeg even, waarna hij eraan toevoegde: ‘Toen ik de uitnodiging van Lady Cavendish ontving, besloot ik dat het tijd werd het water te testen.’

‘Ik heb u dus bij uw eerste *ton*-evenement al te pakken.’

‘Inderdaad.’ Hij had de tevreden klank in haar stem opgemerkt en keek onderzoekend naar haar gezicht. ‘Waarom glundert u zo?’

‘Omdat dat, in *ton*-termen, betekent dat ik de andere dames, jong en oud, de loef heb afgestoken.’

Hij keek haar aan alsof hij inwendig zijn hoofd schudde. ‘Hoewel

ik uw vrijmoedigheid verfrissend vind, vraag ik me af of u altijd zo direct bent.’

‘Doorgaans wel, ja. Ik vind het zonde van de tijd om met al te strikte inachtneming van de sociale beperkingen onnodige complicaties te creëren.’

‘Werkelijk? Dan wilt u me vast – vrijmoedig en zonder al te strikte inachtneming van de sociale beperkingen – vertellen waarom u Curtis gevraagd hebt ons aan elkaar voor te stellen.’

Ze sperde haar ogen wijd open. ‘U was op mij aan het jagen!’

‘Nou, en?’

Ze had verwacht dat hij het zou ontkennen. De blik in zijn ogen, die haar deed denken aan die van een roofdier op jacht, benam haar de adem, maar het lukte haar om op gelijkmatige toon te zeggen: ‘Dus nu jaag ik op u.’

‘Aha. Op die manier. Dat moet dan een geheel nieuwe variant op de aloude hofmakerij zijn.’ Hij keek even om zich heen en toen weer naar haar. ‘Hoewel ik moet zeggen dat ik dat soort stoutmoedigheid nog niet bij andere jongedames heb gezien.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Zij zijn mij niet.’

‘Zeker niet.’ Hij keek haar nog even strak in de ogen en vroeg toen: ‘En wie is Angelica Cynster dan?’

Zijn stem was een octaaf gedaald, en in combinatie met zijn veranderlijke en hypnotiserende ogen lokte die haar, alsof hij een vis aan de haak had en uit het water omhoogtrok. Ze besloot dat het geen kwaad kon hem in de waan te laten dat hij daarin slaagde. ‘Iedereen die me kent zal u vertellen dat ik eenentwintig jaar oud ben, met het verstand van een vijfentwintigjarige. Ik word doorgaans gezien als de meest zelfverzekerde, de koppigste en de wilskrachtigste van de gezusters Cynster, en dat terwijl we geen van allen bedeesde muurbloempjes genoemd kunnen worden.’

‘U klinkt als nogal een lastpak.’

Ze trok uitdagend een wenkbrauw op en deed geen moeite het te ontkennen.

De muzikanten zetten een tweede wals in. Na een korte aarzeling zei hij: ‘Als u wilt dansen, voelt u zich dan niet verplicht –’

‘Ik wil niet dansen.’ Ze wierp een blik om zich heen. Iedereen die nu niet walste stond aan de kant naar de over de dansvloer zwierende stelletjes te kijken. ‘Om eerlijk te zijn...’ Ze keek hem weer in de ogen. ‘... vind ik het hier aardig benauwd. Misschien kunnen we een luchtje gaan scheppen op het terras.’

Hij aarzelde, en ze kreeg opnieuw de indruk dat hij vanbinnen zijn hoofd schudde, en niet op een goedkeurende manier. Maar toch... ‘Als u dat graag wilt, dan doen we dat.’ Waarna hij haar galant zijn arm aanbood.

Ze legde haar hand op zijn mouw, voelde de stalen spieren onder de stof en glimlachte verheugd – om hem, maar ook om zichzelf. Haar jacht op haar held had een aanvang genomen.

Met zijn wandelstok in zijn andere hand escorteerde hij haar naar behoren naar de openstaande terrasdeuren waarachter het terras en de tuin te zien waren. Toen ze eenmaal buiten stond ademde ze diep in, genietend van de bijna zwoele avondlucht. Er blies een zacht briesje langs haar nek en haar keel.

De tuinen rond Cavendish House waren oud, de bomen groot en breed. Het dikke bladerdak wierp schaduwen op de trappen aan weerszijden van het langwerpige terras en maakte de duisternis van de avond nog dieper. Ze keek om zich heen, zag een aantal andere stelletjes wandelen in het fletse licht van de kwart maan, en dirigeerde Debenham in tegengestelde richting.

Dat viel hem op. Hoewel hij zich mee liet voeren zag ze, ondanks de schaduwen, in zijn ogen iets wat op afkeuring leek. Dat werd benadrukt door de manier waarop hij zijn mooi geboetseerde lippen enigszins op elkaar perste.

Ze sperde haar ogen wijd open. ‘Wat is er?’

‘Bent u altijd zo... bij gebrek aan een beter woord: brutaal?’

Even probeerde ze een beledigd gezicht te trekken, maar haar lippen werkten niet mee. Of hij het nu afkeurde of niet, hij had haar voorstel geaccepteerd; ze wandelden rustig verder over het bordes, dat net zo breed was als de salon waar het voor lag. ‘Ik realiseer me dat mannen graag de leiding nemen, maar ik heb niet zoveel geduld, en ik ben inderdaad direct. Ik wil u beter leren kennen, en u wilt mij leren kennen, en om dat te doen moeten we elkaar onder vier ogen kunnen spreken. Daarom’ – ze gebaarde naar het lege terras voor hen – ‘zijn we nu hier.’

‘We zijn nog maar net aan elkaar voorgesteld, en u hebt al een privéontmoeting weten te orkestreren.’ Er klonk meer berusting dan misnoegen in zijn stem door.

‘Ik hou er niet van om tijd te verspillen, en’ – ze keek nadrukkelijk naar de grote ramen van de salon – ‘geloof mij maar, er is niets stiekems aan de gang. Iedereen in de salon kan ons zien.’

‘Iedereen in de salon kijkt nu naar de dansvloer.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘U bent werkelijk heel stoutmoedig.’ Zijn blik ging naar haar haar. ‘Dat mag dan wel mooi passen bij uw koperkleurige krullen, maar toch heb ik medelijden met uw broers. U hebt er twee, als ik me niet vergis.’

‘Inderdaad. Rupert en Alasdair – of Gabriël en Lucifer, zoals we hen noemen als onze moeder en tantes ons niet kunnen horen.’

‘Het verbaast me dat ze hier niet rondhangen in de schaduwen, klaar om in te grijpen en u aan banden te leggen.’

‘Als ze hier waren, zouden ze dat zeker geprobeerd hebben, maar ze hebben tegenwoordig gelukkig wel iets beters te doen – omkijken naar hun vrouwen en kinderen, bijvoorbeeld.’

‘Hoe dan ook lijkt u me het soort vurige vrouw dat eigenlijk constant bewaking nodig heeft.’

‘U zult het misschien raar vinden, maar dat zouden niet veel men-

sen met u eens zijn. Ik word gezien als een uitzonderlijk verstandig en erg praktisch mens, en dat is niet het soort vrouw van wie een heer gauw misbruik zou proberen te maken.’

‘Aha, dus daarom houdt niemand u echt in de gaten.’

‘Precies. Dat krijg je als men je op je eenentwintigste aanziet voor iemand van vijftentwintig.’

Hij keek achterom. Zij deed hetzelfde en zag dat de andere twee stellen nog steeds in de buurt van de openstaande deuren op het terras rondwandelden.

Toen ze weer naar hem keek, vroeg hij: ‘U zei dat u wilde praten. Waarover?’

Ze keek hem onderzoekend aan en nam elk veelzeggend detail van zijn gezicht op – de strakke, krachtige lijnen die hem onmiskenbaar in haar sociale klasse plaatsten. ‘Ik begrijp maar niet waarom ik u niet kan plaatsens, me niet kan herinneren u ooit te hebben gezien. Wanneer was u voor het laatst in Londen? Theo dacht dat dat vier jaar geleden was.’

‘Het was vijf jaar. In ’20 kwam ik voor het eerst in de stad, en in ’24 heb ik voor het laatst voet gezet in een Londense balzaal. Ik ben in de tussenliggende jaren wel voor zaken in de stad geweest, maar voor sociale aangelegenheden had ik dan geen tijd.’

‘Nou, dat verklaart het; ik heb mijn baldebuut pas in ’25 gehad. Maar misschien herinnert u zich mijn zusters wel?’

Hij knikte. ‘Jawel, maar ik had destijds niet zoveel interesse voor jonge dames. Ik was meer bezig hen te ontwijken dan met hen te praten, en ik denk niet dat ik ooit in gesprek ben geraakt met uw zussen. We zijn nooit aan elkaar voorgesteld.’

‘Hmm. Uw terugkeer in de balzalen om jongedames te ontmoeten is dus een volslagen nieuwe ervaring voor u.’

‘Min of meer wel, ja. Maar hoe zit dat eigenlijk met u?’

Aan het eind van het terras bleven ze stilstaan boven aan de tre-

den die naar het grindpad leidden, en keken uit over de donkere tuin. Het licht dat door de salonramen naar buiten viel kwam niet erg ver; de plek waar zij nu stonden was in duisternis gehuld door de schaduwen van de bomen.

Angelica haalde haar hand van zijn arm, draaide zich naar hem toe, met haar rug naar de tuin, en keek hem recht in de ogen. ‘Wat wilt u weten?’

‘U bent duidelijk erg thuis in deze setting. Woont u het hele jaar door in Londen?’

Met een blik op zijn beschaduwde gezicht glimlachte ze. ‘Als telg van de familie Cynster maak ik al mijn hele leven deel uit van de *ton*. Het is dus geen wonder dat ik me thuis voel in deze kringen. Dat gezegd hebbende, ben ik alleen tijdens de maanden van het sociaal-culturele Seizoen in de stad, en misschien een maand tijdens het Kleine Seizoen. De rest van het jaar ben ik buiten de stad, in Somerset, waar ik ben geboren, of op bezoek bij familie en vrienden.’

‘Waar geeft u de voorkeur aan: het platteland of de stad?’

Ze dacht even na.

Hij keek weer achterom.

Toen ze afwezig zijn blik volgde, zag ze het laatste paar wandelaars weer naar binnen gaan.

Hij keek daarna weer naar haar, en zij stelde haar ogen weer op hem scherp. ‘Het platteland of de stad? Dat is geen makkelijke vraag. Ik ben graag in de stad, waar alle vertier en vermaak is, maar als ik op het platteland andere dingen zou hebben om mijn tijd en energie aan te besteden, denk ik dat ik ver weg van Londen ook heel gelukkig zou kunnen zijn.’

Nadat hij haar lange tijd had aangestaard, sloeg hij zijn ogen neer en zette zijn wandelstok tegen de balustrade. ‘Ik moet toegeven,’ zei hij, ‘dat het een opluchting is dat te horen.’

‘Een opluchting?’ Ze wilde het weten, dus vroeg ze ernaar. ‘Waarom?’